

Η απεργία πείνας των 300 μεταναστών - Ένας άνισος αγώνας για αξιοπρέπεια.

«Είναι ευλογία θεού οι μετανάστες, τους χρειαζόμαστε γιατί δουλεύουν με το ένα τρίτο του μεροκάματου του Έλληνα, γιατί δεν μπορούν να κάνουν απεργία, δεν μπορούν να κάνουν σωματεία, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα.»

(Στέφανος Μάνος, πρώην υπουργός οικονομικών. Από ομιλία του στην ημερίδα που οργάνωσε το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Αθήνας στο ξενοδοχείο Τιτάνια στις 17/4/1997, με θέμα «Ρατσισμός και Ξενοφοβία. Πρωτοβουλίες για την νομιμοποίηση των ξένων εργατών»)

«Βρισκόμαστε στην αναξιοπρέπεια και στο σκοτάδι της παρανομίας για να ωφελούνται οι εργοδότες και οι υπηρεσίες του κράτους από την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας μας... Δεν έχουμε άλλο τρόπο για να ακουστεί η φωνή μας, για να μάθετε το δίκιο μας. Τριακόσιοι (300) από εμάς ξεκινάμε Πανελλαδική Απεργία Πείνας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στις 25 του Γενάρη. Βάζουμε την ζωή μας σε κίνδυνο, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν είναι ζωή αυτή για ένα αξιοπρεπή άνθρωπο...»

(απόσπασμα από την ανακοίνωση των 300 μεταναστών απεργών πείνας 25/1/2011)

Η πρωτοφανής σε ενορχήστρωση και μεθοδικότητα, επίθεση του καθεστωτικού μηχανισμού στους 300 μετανάστες απεργούς πείνας, που παρακολουθούμε μέσα από τα δελτία ειδήσεων της κυριαρχίας τις τελευταίες μέρες, δείχνει αναμφίβολα (έστω και μέσα από τη συκοφαντία), τον πανικό

που έσπειρε στο κράτος η έναρξη της απεργίας πείνας. Ο «πόνος» των αφεντικών για το πανεπιστημακό άσυλο που υποτίθεται ότι καταπατάται δείχνει την απεγνωσμένη τους προσπάθεια να πιαστούν από κάπου. Από τη πρώτη στιγμή της απεργίας και της εγκατάστασης των 300 στη Νομική, οι κάθε λογής Ελλαδέμποροι υπερασπιστές της νομοφροσύνης και του σάπιου συστήματος που καταρρέει, ουρλιάζουν στα κανάλια και τις εφημερίδες τους, αγκαζέ με κυβερνητικούς και αντιπολιτευτικούς πολιτικούς και βουλευτές «περι διασάλευσης της ακαδημαϊκής λειτουργίας και νόμων που πρέπει να εφαρμοστούν» καθώς και για άμεση και μόνιμη κατάργηση του «αναχρονιστικού» πανεπιστημακού ασύλου.

Σκόπιμα από την πρώτη στιγμή προβλήθηκε ψευδέστατα ότι οι μετανάστες εμπόδιζαν τις ακαδημαϊκές διαδικασίες και τα μαθήματα, μετατρέποντας ένα άδειο στη πραγματικότητα κτήριο, σε κεντρικής σημασίας για την λειτουργία του πανεπιστημίου χώρο, κραυγάζοντας με ρατσιστική ρητορεία ψέματα για «καταυλισμούς αστέγων που μολύνουν τα ιερά ακαδημαϊκά ιδρύματα». Ο πρύτανης με μια εκβιαστική κίνηση κλείνει τη Νομική και δυο μέρες αργότερα άρει το άσυλο δίνοντας το πράσινο φως στις δυνάμεις καταστολής του πολίτη να μπουν ώστε να συλλάβουν τους απεργούς.

Παράλληλα, για να σπάσει το ηθικό των απεργών, αλλά και για τον εκφοβισμό των αλληλέγγυων, το κράτος ξεκινά εισαγγελική έρευνα σε βάρος 8 ατόμων από την πρωτοβουλία αλληλεγγύης για δουλεμπόριο! «Προστατεύει» λοιπόν τους μετανάστες από τους αλληλέγγυους που τους εκμεταλλεύονται, ενώ ταυτόχρονα ακυρώνει στις 25 Ιανουαρίου (ημερομηνία έναρξης της απεργίας πείνας των 300) την απόφαση του υπουργού Εσωτερικών της ΝΔ Προκόπη Παυλόπουλου, με την οποία νομιμοποιήθηκαν εξατομικευμένα 15 μετανάστες, για λόγους υγείας, έπειτα από 26 μέρες απεργίας πείνας που είχαν πραγματοποιήσει στα Χανιά το 2008.

Δυστυχώς για αυτούς, δεν γίνεται να αποκρυφτεί η αλήθεια. Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων δε μεταναστεύει επειδή θέλει να κάνει τουρισμό ή να αλλάξει «τον αέρα της». Από την Αφρική, τη Μέση Ανατολή, τη Κεντρική και Νότια Ασία οι απελπισμένοι προσπαθούν να γλιτώσουν τα κεφάλια τους από τους νατοϊκούς πυραύλους των F16, τη ξηρασία, τα χέρσα χωράφια, τα μολυσμένα ποτάμια και το άδειο τους στομάχι. Όσοι γλιτώσουν από τα κύματα, ή τις νάρκες των συνόρων συλλαμβάνονται επειδή είναι «λαθραίοι» και δεν έχουν χαρτιά, σε αντίθεση με ένα χαρτί που το ονομάζουμε χρήμα το οποίο κυκλοφορεί ελεύθερα ανάμεσα στις χώρες, χωρίς σύνορα, χωρίς τελωνεία. Όταν όμως ένας άνθρωπος κάνει το ίδιο, μπορεί να βρεθεί φυλακισμένος για το «έγκλημα» του, να είναι «παράνομος», επειδή δεν έχει κρατικά χαρτιά.

Ο συσχετισμός επίσης της μετανάστευσης με προβλήματα δημόσιας τάξης και ασφάλειας βασίζεται σε μια ευρύτερη επιχειρηματολογία που στοχεύει στην έγερση των πιο συντηρητικών αντανεκλαστικών του κοινωνικού σώματος. Έτσι, τοποθετούνται και αυτοί στο προσκήνιο ανάμεσα σε πολλές «επικίνδυνες» κοινωνικές ομάδες (αναρχικοί – αντιεξουσιαστές, «ανυπάκουοι» νεολαίοι, πάσης φύσεως καταληψίες, διαδηλωτές, απεργοί) των οποίων η συμπεριφορά όχι μόνο θεωρείται ότι πρέπει να ελέγχεται συστηματικά, αλλά κατατάσσεται αυτόματα στο χώρο του εγκλήματος, γεννώντας με τον τρόπο αυτό φασίζουσες νοοτροπίες που υιοθετούν άκριτα τη λογική αυτή και δρομολογούν την προληπτική καταστολή κάθε «παρέκκλισης».

Η ανάπτυξη της επιχειρηματολογίας αυτής κατατείνει στην καθιέρωση του μετανάστη σε πραγματική απειλή για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια. Η εν λόγω ρητορική ενισχύεται από το δημόσιο λόγο των πολιτικών, από τους «αρμόδιους» για θέματα τάξης και ασφάλειας και από τα ΜΜΕ, με στόχο να εμπεδωθεί σιγά-σιγά στις συνειδήσεις όλων μας η μορφή του μετανάστη – «δημόσιου κινδύνου». Πολιτικό ενδιαφέρον έχει η σύνθεση όσων επιτίθενται στην απεργία πείνας των μεταναστών: Πασόκοι, Νεοδημοκράτες, Καρατζαφερικοί ακροδεξιοί, φασίστες, δημοσιογράφοι, κάθε είδους «ειδικοί», υπουργοί, πρωτάνεις, βιομήχανοι, παπάδες και λοιποί, που δεν είναι άλλοι από αυτήν την συμμορία που λεηλατεί επί δεκαετίες τον κοινωνικό πλούτο καταπατώντας με την απληστία της ακόμα και τους δικούς της νόμους και ονομάζεται ελληνική αστική τάξη. Αυτοί οι κρετίνοι και τα τσιράκια τους που έχουν καταδικάσει τις ζωές όλων μας στην ανέχεια και την αναξιοπρέπεια είναι που τόσες μέρες γαβγίζουν για την διατήρηση της δημόσιας τάξης και ασφάλειας και της νεκρικής ησυχίας. Κι αυτό γιατί η διατήρηση της δημόσιας τάξης, κατ'αυτούς μεταφράζεται στη πραγματικότητα στο ότι το νταβατζιλίκι των αφεντικών πάνω στην ζωή και το θάνατο των μισθωτών σκλάβων πρέπει πάση θυσία να μείνει αδιατάρακτο.

Η απεργία πείνας των 300 ξεκίνησε λόγω των χρεοκοπημένων πολιτικών, τόσο του ελληνικού κράτους όσο και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Όσο κι αν προσπαθούν να αποποιηθούν τις ευθύνες τους, τα ίδια τα γεγονότα τους καθιστούν ως τους κύριους ενόχους. Η μηδενική παροχή ασύλου (στο 0,6% των αιτούντων), η εγκατάλειψη των 140 χιλιάδων νομιμοποιημένων μεταναστών που δεν μπορούν να ανανεώσουν τα χαρτιά τους λόγω της «κρίσης» και της ανεργίας εφόσον οι άδειες παραμονής δεν δίδονται ή δεν ανανεώνονται λόγω του απαιτούμενου μεγάλου αριθμού ενσήμων, η ύπαρξη ανθρώπων χωρίς χαρτιά (το ΕΛΙΑΜΕΠ τους υπολογίζει στις 470 χιλιάδες), η εφαρμογή της σχιζοφρενικής συνθήκης του Δουβλίνου II η οποία περιορίζει το δικαίωμα αίτησης ασύλου αποκλειστικά στην πρώτη χώρα εισόδου του πρόσφυγα. Αυτό σημαίνει ότι οπουδήποτε κι αν συλληφθούν θα επαναπροωθηθούν στην Ελλάδα, αν προκύπτει με οποιοδήποτε τρόπο ότι αυτή ήταν η χώρα εισόδου τους, ασχέτως αν αυτή είναι και η χώρα στην οποία πράγματι επιθυμούν να αιτηθούν ασύλου. Η υπόλοιπη Ευρώπη γίνεται ένα απόρθητο φρούριο για τους μετανάστες που δεν επιθυμούν να μείνουν στην Ελλάδα, και ουσιαστικά εγκλωβίζονται χωρίς να έχουν άλλη επιλογή.

Όλα αυτά αποτελούν μια χρεοκοπημένη πολιτική από την οποία υποφέρουμε τελικά όλοι, είτε Έλληνες είτε ξένοι.

Αντίθετα η μόνη πολιτική στην οποία επενδύει το κράτος και οι ταγοί του είναι αυτή του φόβου και του μίσους. Ο φόβος για το άγνωστο και το διαφορετικό, συνοδεύουν την κοινωνία της επιτήρησης. Η κοινωνία μέσα από την τηλεοπτική χαβούζα παρακολουθεί επιθέσεις φασιστών , που παρουσιάζονται ως «αγανακτισμένοι πολίτες» σε μετανάστες, ακούει για βασανιστήρια και δολοφονίες από τους κρατικούς μπράβους «προστάτες του πολίτη», και νίπτει τας χείρας της. Αυτή η ίδια κοινωνία δεν έχασε στιγμή να εκμεταλλευτεί τα φτηνά εργατικά χέρια ανθρώπων που είχαν ανάγκη από ένα κομμάτι ψωμί ενισχύοντας έτσι τη μαύρη εργασία, νοικιάστηκαν τρώγλες με καθόλου ευκαταφρόνητα ποσά, οι Ολυμπιακοί αγώνες στήθηκαν με την ίδια νοοτροπία εκμετάλλευσης, και πολλά τέτοια παραδείγματα. Η ευθύνη της δεν περιορίζεται στην άμεση εκμετάλλευση των μεταναστών από τους έλληνες αλλά αφορά και στην επεκτατική πολιτική του δυτικού κόσμου που δημιουργεί συνθήκες αναγκαστικής μετανάστευσης σε άλλες χώρες (πόλεμοι, κτλ). Αποποιούμενη, λοιπόν, την ευθύνη της, η κοινωνία δημιουργεί γκέτο, φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης για την «επίλυση» του μεταναστευτικού.

Το ζήτημα είναι πρωτίστως ταξικό. Οι 300 μετανάστες απεργοί πείνας δεν είναι τίποτα λιγότερο από αόρατοι εργάτες σε καθεστώς παρανομίας. Και σαν τέτοιοι για πρώτη φορά διεκδικούν μαζικά και πολιτικά την νομιμοποίηση τους με το έσχατο των μέσων, την απεργία πείνας. Την εποχή που τα αφεντικά χτίζουν φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης, αυτή η κίνηση έρχεται να απαντήσει και να θέσει εκ νέου το μεταναστευτικό ζήτημα στην πραγματική του βάση. Και αυτή είναι η άμεση προλεταριακή απάντηση στην επιταχυνόμενη μετατροπή της εργασιακής συνθήκης σε δουλεμπόριο. Φυλετικοί διαχωρισμοί του προλεταριάτου σε ντόπιους και ξένους είναι για λοβοτομημένους τηλεθεατές, για «φιλήσυχους» μικροαστούς ρατσιστές , για τα μικρά και μεγάλα αφεντικά που έχουν ταξικό συμφέρον από τα πενιχρά μεροκάματα των μεταναστών. Για αυτούς που νοιάζονται για νόμους και όχι για ζωές, για ανεγκέφαλους και για φασίστες.

Όσοι αρνούνται οποιοδήποτε δικαίωμα όχι μόνο στους 300 αλλά σε χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες, ας πάψουν να το «πουλούν» ως προστασία της Ελληνικής κοινωνίας! Η καταστολή, η προπαγάνδα, η συνεχιζόμενη υποτίμηση του ανθρώπου έναντι οικονομικών δεικτών και αριθμών, το ΔΝΤ και η άνοδος τόσο του καλυμμένου σοσιαλιστικού φασισμού , όσο και της απροκάλυπτης νεοναζιστικής ακροδεξιάς δείχνουν ότι είναι η ώρα να πάρουν όλοι θέση. Όποιος δεν ξεγεύεται ενστικτωδώς ή παραμένει ακόμη και αποστασιοποιημένα απαθής, μπροστά σε όλη αυτή τη λυσσαλέα επίθεση της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας τότε θα πρέπει, ανάμεσα σε πολλά άλλα ερωτήματα, να αναρωτηθεί και για το ποσοστό ανθρώπινης ουσίας που του έχει απομείνει.

**ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΜΟΝΟ ΤΟΥ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ**

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΛΑΘΡΑΙΟΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΤΙΑ, ΣΥΝΟΡΑ, ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 300 ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ

Αναρχικοί/ες Αλληλέγγυοι/ες

Ηράκλειο Κρήτης 3/2/2011

